

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd błędnie uznał, że Izba Odwoławcza prawidłowo przeniosła wnioski z wcześniejszych wyroków Sądu w sprawach HELLM i XAAOYMI oraz HALLOUMI na grunt niniejszej sprawy. Sprawy te nie dotyczyły znaków certyfikujących, lecz innych rodzajów znaków towarowych, a mianowicie, odpowiednio, wspólnych i zwykłych unijnych znaków towarowych. Podstawową funkcją takich znaków jest wskazanie handlowego pochodzenia towarów (w przypadku znaku wspólnego większej liczby podmiotów gospodarczych powiązanych członkostwem w stowarzyszeniu). Znaki certyfikujące nie pełnią natomiast podstawowej funkcji wskazania pochodzenia, lecz funkcję odróżnienia klasy towarów, a mianowicie towarów certyfikowanych, co oznacza, że są one w rzeczywistości zgodne z przepisami dotyczącymi dozwolonego stosowania znaku certyfikującego HALLOUMI i zgodnie z nimi zostały dopuszczone do wytwarzania. Ponadto właściwy krąg odbiorców w tych wcześniejszych wyrokach Sądu był inny niż właściwy krąg odbiorców w niniejszej sprawie
2. Sąd niesłusznie orzekł, że wcześniejszy krajowy znak towarowy – w niniejszym przypadku krajowy znak certyfikujący – był całkowicie pozbawiony charakteru odróżniającego jako odróżniającego towary certyfikowane od towarów niecertyfikowanych; niesłusznie uznał, że znak towarowy ma charakter opisowy; niesłusznie podważył krajową ochronę krajowego znaku towarowego; oraz niesłusznie podważył w postępowaniu w sprawie sprzeciwu przed EUIPO ważność wspomnianego znaku towarowego.
3. Sąd popełnił błąd w porównaniu znaków towarowych i w ocenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Błędnie podszedł do tych kwestii tak, jakby wcześniejszy znak towarowy był raczej znakiem towarowym wskazującym na pochodzenie niż znakiem certyfikującym. Nie uznał, że wcześniejszy znak towarowy jako znak certyfikujący ma jakiegokolwiek charakter odróżniający, tj. odróżniający towary, które w rzeczywistości spełniały normy znaku certyfikującego i zostały w rzeczywistości wyprodukowane przez producentów upoważnionych przez posiadacza znaku certyfikującego. Nie wziął również pod uwagę sposobu, w jaki znaki certyfikujące są zwykle używane (tj. niezmiennie wraz z odróżniającą nazwą, znakiem towarowym lub logo). Nie rozważył znaczenia i istoty spornego unijnego znaku towarowego, w szczególności nie rozważył, czy element „HALLOUMI” miał niezależny charakter odróżniający w późniejszym znaku towarowym jako oznaczenie wskazujące, w przeciwieństwie do stanu faktycznego, że towary objęte spornym unijnym znakiem towarowym były towarami certyfikowanymi.
4. Sąd nie wziął pod uwagę krajowych przepisów i orzecznictwa w odniesieniu do zakresu i skutków krajowych znaków certyfikujących. Warunki i sposoby stosowania przepisów państw członkowskich dotyczących znaków certyfikujących nie zostały zharmonizowane na mocy dyrektyw w sprawie znaków towarowych 89/104 ⁽¹⁾ czy 2008/95 ⁽²⁾, a mimo to rozporządzenie w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej stanowi, że takie krajowe znaki towarowe mogą stanowić podstawę dla wcześniejszych praw, które uniemożliwiają rejestrację znaków towarowych. Prawa takie należy rozpatrywać w świetle orzecznictwa krajowego i przepisów krajowych, analogicznie do różnych praw krajowych wynikających z art. 8 ust. 4 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (które to prawa również nie są zharmonizowane i różnią się znacznie pod względem charakteru, zakresu i skutków w poszczególnych państwach członkowskich).

⁽¹⁾ Pierwsza Dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2008, L 299, s. 25).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Erding
(Niemcy) w dniu 10 grudnia 2018 r. – U.B. i T.V. / Eurowings GmbH**

(Sprawa C-776/18)

(2019/C 82/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Erding

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: U.B., T.V.

Strona pozwana: Eurowings GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy w przypadku odwołania zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ należy również wówczas przyjąć, że ma miejsce oferta dotycząca zmiany planu podróży, która umożliwia pasażerom dotarcie do miejsca docelowego nie później niż dwie godziny po planowym czasie przylotu, gdy przewóz zastępczy jest przeprowadzony na lotnisko inne niż wskazane w potwierdzeniu rezerwacji, jeżeli znajduje się ono w tym samym regionie?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91; Dz.U. 2004, L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil supérieur de la Sécurité sociale (Luksemburg) w dniu 19 grudnia 2018 r. – EU / Caisse pour l'avenir des enfants

(Sprawa C-801/18)

(2019/C 82/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil supérieur de la Sécurité sociale

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: EU

Druga strona postępowania apelacyjnego: Caisse pour l'avenir des enfants

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy właściwe organy zabezpieczenia społecznego pierwszego państwa członkowskiego (w niniejszej sprawie Caisse pour l'avenir des enfants w Luksemburgu) są zobowiązane, zgodnie z ich wspólnotowymi zobowiązaniami wynikającymi z art. 45 TFUE, dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich ⁽¹⁾, a także rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽²⁾, a w szczególności z art. 4 tego rozporządzenia, do udzielenia świadczeń rodzinnych obywatelowi drugiego państwa członkowskiego, gdy – przy zaistnieniu takich samych warunków przyznania wspomnianych świadczeń – wspomniane właściwe organy uznają, na podstawie dwustronnej umowy międzynarodowej zawartej między pierwszym państwem członkowskim (Luksemburgiem) a państwem trzecim (Brazylią) prawo do świadczeń rodzinnych dla ich własnych obywateli i rezydentów?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej, i w sytuacji, w której stosowanie zasady przyjętej w przywołanym wyroku w sprawie GOTTARDO ⁽³⁾ rozszerzono by na dziedzinę świadczeń rodzinnych, czy właściwy organ zabezpieczenia społecznego, a w szczególności właściwy w sprawach świadczeń rodzinnych – w niniejszej sprawie Caisse pour l'avenir des enfants, krajowa instytucja właściwa w sprawach świadczeń rodzinnych w Wielkim Księstwie Luksemburga – mógłby przedstawić obiektywne uzasadnienie w oparciu o względy dotyczące szczególnie poważnych obciążeń finansowych i administracyjnych obciążających dany organ administracji, aby uzasadnić nierówne traktowanie obywateli państw będących umawiającymi się stronami (danej umowy dwustronnej) w porównaniu z innymi obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

⁽²⁾ Dz.U. L 166, s. 1.

⁽³⁾ Wyrok z dnia 15 stycznia 2002 r., Gottardo, C-55/00, EU:C:2002:16.